

Arrest

nr. 67 974 van 5 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kazaks staatsburger van Kazaks-Oekraïense origine (vader van Kazakse origine, moeder van Oekraïense origine).

U verklaarde uit uw land vertrokken te zijn omwille van de problemen van uw man.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Uw man, R. G. (...) (o.v. X), werkte vanaf 2005 als chauffeur voor journalisten. In 2008 nam een journalist S. (...) (A. Z. (...)) ontslag. Uw man vertelde dat die journalist met geheime zaken bezig was en dat uw man hem voorzag van documenten. Op 31 december 2009 verdween S. (...). Hij werd dood teruggevonden. Hij werd begraven op 3 januari 2010. Toen begonnen de problemen. Uw man ging naar de begrafenis en nadien ging hij naar de politie om uitleg te krijgen over S. (...). De politie beweerde dat S. (...) aan drugs was overleden maar dat geloofde uw man niet. Uw man werd twee keer meegenomen

door de politie, op 4 en 8 januari 2010. Uw man werd toen geslagen. Op 9 januari 2010 ging u met uw man onderduiken in een datsja, waarna A. S. (...) (de baas van uw man) jullie hielp te vertrekken. Op 15 januari 2010 vertrok u per vliegtuig naar Praag (Tsjechië). Daar bleef u enkele dagen. Op 17 januari 2010 reisde u per bus naar Brussel en verder naar Lille (Frankrijk). U vroeg aldaar asiel aan, maar dat werd geweigerd. U ontmoette Georgische vrouwen die vertelden dat u in Parijs (Frankrijk) asiel moest aanvragen. In Parijs vond u het Commissariaat niet. Daarop reisde u 's avonds terug naar Brussel. Onderweg werd u gecontroleerd door de politie maar ze schonken geen aandacht aan jullie. Op 27 januari 2010 vroeg u uiteindelijk samen met uw man asiel aan bij de Belgische asielinstanties."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die uw man aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag, namelijk problemen met de politie (arrestaties, slagen) omwille van een journalist met wie uw man samenwerkte (CGVS, p. 2 en 4).

In het kader van de asielaanvraag van uw man werd echter een beslissing tot weigering van erkenning van het statuut van vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming genomen. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin een positieve beslissing weerhouden worden.

De motivatie uit de beslissing van uw man wordt hieronder integraal weergegeven:

"U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw professionele (als chauffeur) en vriendenrelatie met A. Z. (...), een journalist die vroeger werkte bij Today KZ. U situeerde het begin van uw problemen op 31 december 2009, met de verdwijning van A. Z. (...), die twee dagen later dood werd teruggevonden (CGVS, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt dat u twee keer werd meegenomen en werd geslagen door de politie nadat u ermee had gedreigd op hoger niveau klacht in te dienen in verband met de verdachte dood van A. Z. (...). U situeerde deze twee arrestaties op 4 en 8 januari 2010 (CGVS, p. 9-10). U verklaarde verder dat u op 9 januari 2010 onderdook in de datsja van A. S. (...), die uw reis uit Kazakstan regelde. Zo verklaarde u dat u uw paspoort afgaf aan A. S. (...) (CGVS, p. 11-12). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u per vliegtuig vanuit Almaty vertrok op 15 januari 2010 (CGVS, p. 3, 12). Echter, vooreerst dient te worden vastgesteld dat het visum waarmee u naar Europa reisde, reeds werd afgeleverd op 29 december 2009 (zie document 10'). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u uw paspoort pas ten vroegste op 9 januari 2010 afgaf aan A. S. (...), toen hij u naar zijn datsja liet gaan. Dit betekent dat uw visum reeds werd aangevraagd nog voor het begin van de problemen die u naar eigen zeggen noopten om uw land te verlaten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen op fundamentele wijze. Daarbij is het opmerkelijk dat u, terwijl u naar eigen zeggen problemen kende met de autoriteiten, onder eigen naam per vliegtuig kon vertrekken uit Kazakstan. Het is niet aannemelijk dat u op dergelijke traceerbare wijze uw land ontvluchtte terwijl u werd gezocht door de Kazakse politie. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Betreffende uw verklaringen over uw reisroute dient nog het volgende te worden opgemerkt. Tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u op 16 januari 2010 van Almaty (Kazakstan) per trein reisde naar Moskou (Russische Federatie), waar u enkele dagen verbleef. U verklaarde dat u vanuit Moskou op 24 januari 2010 verder op illegale wijze per auto naar België reisde met mogelijks valse documenten, waar u op 27 januari 2010 aankwam, en dat u zelf nooit over een reispaspoort beschikte (DVZ, vragen 21, 33 en 34). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal legde u echter de reispaspoorten van u en uw vrouw voor. De reispaspoorten zijn voorzien van een Schengen visum. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u op 15 januari 2010 per vliegtuig reisde naar Praag (Tsjechië) en, na omzwervingen in Frankrijk, uiteindelijk op 27 januari 2010 in België asiel aanvroeg (CGVS, p. 2-3). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat u tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken schrik had om de waarheid te vertellen en uw paspoort te tonen. U vreesde te worden teruggestuurd naar Kazakstan (CGVS, p. 3). Echter, er kan van een asielzoeker die werkelijk vreest voor zijn leven worden verwacht dat hij vanaf het begin oprecht is tegenover de asielinstanties. Dit gedrag getuigt van weinig medewerking met de Belgische asielinstanties en is derhalve niet verenigbaar met een daadwerkelijke vrees voor vervolging.

Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat er actueel geen sprake is van vervolging van etnische Oeigoeren met het Kazakse staatsburgerschap in Kazakstan.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat in het kader van de asielaanvragen van uw ouders, R. K. (...) en I. K. (...) (o.v. 5.009.243; CG 00/27433Z en CG 00/27433BZ) en zus V. K. (...) (o.v. 6.588.644; CG 10/12459) eveneens een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiaire bescherming werd genomen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (reispaspoort van u en uw vrouw, identiteitskaart van u en uw vrouw, geboorteakte van u en uw vrouw, attest van naamsverandering van u, huwelijksakte, studentenkaart van uw vrouw, rijbewijs en badge chauffeur van u) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De badge van chauffeur bevestigt dat u chauffeur was bij 'Today KZ', doch handelt niet over de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kan dit document bovenstaande conclusie niet wijzigen. De andere documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag bevatten gegevens betreffende uw identiteit, opleiding en reisroute, doch handelen niet over de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, R. G.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 67 973 van 4 oktober 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R. G. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker er meerdere keren in zijn verzoekschrift (zie p. 8, 9 en 12) over klaagt dat de commissaris-generaal geen onderzoek verrichte omtrent A. Z. en de baas van "Today KZ" A. S. (...) en naliet bepaalde informatie na te gaan betreffende de aanvraagdatum van het visum, betreffende het werk van verzoeker bij "Today KZ" en A. S., herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielaanvraag in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de Commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen.

Waar verzoeker dienaangaande de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen aanhaalt, wijst de Raad er op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat bedoelde proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeker werpt op dat zijn vertrekdatum uit Almaty duidelijk is bewezen, alsook zijn inkomstdatum in de Schengenruimte via Tsjechië en onderstreept dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze de validiteit en/of authenticiteit van het internationaal paspoort ontkent.

Het blijkt inderdaad dat de commissaris-generaal de authenticiteit van het internationaal paspoort niet betwist.

Wel werd vastgesteld dat verzoeker tijdens het verhoor op 8 februari 2010 op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie de "verklaring", nr. 21) ontkend heeft dat hij een reispaspoort bezat; uit de gegevens in dit paspoort blijkt bovendien dat het visum reeds werd aangevraagd nog vóór het begin van de problemen die verzoeker, naar hij beweert, genoopt hebben om zijn land te verlaten.

Dit ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

De opmerking van verzoeker dat er in de bestreden beslissing geen contradicties werden opgeworpen tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw, dat hij geen verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn met "notoir gekende feiten" en dat zijn verklaringen niet gekenmerkt werden door "een vaag, incoherent en/of onwaarachtig karakter", is niet in staat de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten - dat verzoeker door het aanvragen van een visum vóór het begin van zijn voorgehouden problemen en door op legale wijze per vliegtuig zijn land te verlaten niettegenstaande hij door de politie al verschillende keren was aangepakt, elke geloofwaardigheid verliest.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar artikel 17 § 2 van het voormelde Koninklijk Besluit dat hij op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd met de contradicties tussen zijn verklaringen en de gegevens van het visum.

Daargelaten de vraag of voormeld artikel 17 §2 nog van toepassing is na de opheffing van de artikelen 63/2 en 63/3 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 17 §2 bepaalt dat:

“[...] § 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de verklaringen door hem gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient hij in principe de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren. [...]”

Uit de lezing van het artikel blijkt dat de commissaris-generaal niet verplicht is over te gaan tot dergelijke confrontatie. Een beslissing van de commissaris-generaal kan gebaseerd zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052, X).

Verzoeker verwijst naar een “aandachtige lezing van de auditienota’s” om vast te stellen dat hij nooit verklaard heeft officieel te worden gezocht door de Kazakse autoriteiten en dat hij bovendien niet ondervraagd is geweest over de manier waarop hij erin geslaagd is aan de grenscontroles te ontsnappen.

De bestreden beslissing houdt echter nergens voor dat verzoeker “officieel” werd gezocht door de Kazakse autoriteiten, maar stelde terecht vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker onder eigen naam per vliegtuig kon vertrekken uit Kazakstan, terwijl hij naar eigen zeggen problemen kende met de politie. Het is dan ook ongeloofwaardig dat verzoeker op dergelijke traceerbare wijze zijn land kon ontvluchten terwijl hij naar hij beweert, moeilijkheden had met de Kazakse politie.

Bovendien werd aan verzoeker bij zijn verhoor op 6 juni 2011 op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd hoe hij de vliegreis in bezit van zijn paspoort kon maken “als hij werd gezocht” (zie het verhoorverslag, p. 13); verzoeker maakte toen geen melding van het “ontsnappen van grenscontroles” zodat vragen omtrent “de manier waarop” geen zin hadden.

De uitleg van verzoeker dat hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende een internationaal paspoort te hebben gehad uit vrees om onmiddellijk te worden teruggestuurd naar zijn land en dat zijn “bereidheid tot het meewerken tot het aantonen van de feiten die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag” zich gemanifesteerd heeft tijdens zijn tweede verhoor door de Belgische asielinstanties, wordt niet aanvaard.

De Raad wijst er op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure, zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van alle relevante informatie over zijn asielaanvraag en “schrik” voor de asieldiensten geen reden is om wezenlijke elementen te ontkennen.

Het feit dat een persoon zich tot de autoriteiten van een bepaald land wendt om internationale bescherming te verkrijgen, impliceert dat hij deze in vertrouwen neemt, zijn medewerking verleent en hen op de hoogte brengt van alle wezenlijke elementen. Verzoekers handelwijze keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker een arrest van de Raad aanhaalt om aan te tonen dat de bestreden beslissing bepaalde principes niet heeft gerespecteerd door zich te baseren op foutieve verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft.

Met betrekking tot het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan vervolgingen van etnische Oeigoeren met het Kazakse staatsburgerschap in Kazakstan, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal een totaal verkeerde interpretatie heeft gemaakt van de basis van zijn asielaanvraag, door te pogen de bestreden beslissing op deze basis te motiveren.

De Raad merkt echter op dat de commissaris-generaal volledigheidshalve rekening heeft gehouden met alle door verzoeker aangevoerde argumenten; uit zijn asielrelaas blijkt inderdaad dat hem verweten werd “een mislukte Oeigoer” te zijn (zie het gehoorverslag, p. 11).

Bovendien wijst verweerder er terecht op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet enkel met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal geen afdoend onderzoek heeft gevoerd naar de vraag om subsidiaire bescherming, houdt gezien verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van zijn asielrelaas, geen steek.

Uit de bestreden beslissingen blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in zijn verzoekschrift beperkt tot grotendeels theoretische beschouwingen aangaande het Vluchtelingenverdrag, de bewijslast en de motiveringsplicht, zonder het verband van zijn uiteenzetting met de bestreden beslissing aan te tonen.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE